

Bambus a jeho obeta

Napísal Balek Robert
Streda, 14 Apríl 2010 10:05

V jednej záhrade plnej nádherných stromov, kvetov a všemožných rastlín, rástol najkrajší strom zo všetkých navôkol – mohutný bambus, aký doteraz nikto nikde ešte nevidel. Pán záhrady sa každé ráno, prechádzajúc sa po záhrade, vždy zastavil pri svojom milovanom bambuse, láskal ho a prehováral k nemu tie najkrajšie slová, aké kto kedy počul. Vtáky sa vtedy zlietali z celej záhrady k bambusu, aby si vypočuli nádherné slová lásky, vďaka ktorým bambus ešte viac krásnel, mohutnel a rástol do závratných výšok. V jedno ráno však Pán prišiel zamyslený s akousi škvrnou bolesti na jeho tvári.

Bambus hneď vycítil smútok svojho Pána a rýchlo sklonil svoju korunu blízko ku svojmu Pánovi, aby ho krásou svojich listov a kvetov potešil a rozveselil. Pán však povedal bambusu: „Môj milovaný bambus. Vieš, že ťa veľmi milujem.“ „Áno, môj Pane, viac ako čokoľvek na svete.“ – s radosťou ale aj obavou o svojho Pána bambus odpovedal. „Chcel by som ťa použiť na vznešený a veľký cieľ.“ – povedal Pán s vážnosťou a vznešenosťou. „Použi ma, môj Pán, použi na čokoľvek. Som pripravený ti slúžiť.“ – zatriasol sa od veľkej radosti bambus. Tak predsa prišla jeho hodina a on môže byť svojmu Pánovi nápomocný. Ako veľmi túžil po tomto okamžiku. Konečne sa bude jeho krása ešte viac skvieť. „Aby som ťa mohol použiť,“ – pokračoval Pán záhrady, „musím ťa spíliť.“ „Spíliť?“ – zdúpnel bambus. To znamená, že celá jeho krása a majestátnosť, do ktorej sa celé roky snažil dorásť do závratných výšok bude nanič a v jednom okamihu bude zničená? To Pán určite nemyslí vážne. To nie! On si predstavoval inú užitočnosť, takú, aká nezničí jeho majestát. Bambus zmlkol a spolu s ním zmlkli aj všetky vtáky v záhrade, prilietajúce si vypočuť ďalší rozhovor Pána so svojim milovaným bambusom. Po ťažkom a namáhavom tichu bambus pozdvihol svoju skleslú korunu k Pánovi a ledva počuteľným šepotom k nemu prehovoril: „Tak ma zotni, môj Pane. Ak len takto ma budeš môcť použiť, píľ a rúb. Pre teba urobím všetko. Viem, že ma miluješ.“

Pánova tvár sa však nerozjasnila radosťou. „Môj milovaný bambus. Vieš, že ťa milujem viac ako všetky stromy na svete.“ – pokračoval s ešte väčším smútkom Pán záhrady pozerajúc na bambus s takou láskou v očiach, akú ešte nikdy v jeho očiach bambus nezazrel. „Áno, môj Pane, viem to... Prečo sa to pýtaš znovu?“ – s dôverou no opatrne sa opýtal bambus. „Aby som ťa mohol použiť, musím orezať všetky tvoje konáre.“ „Moju náhernú korunu?“ – zasipel s bolesťou v srdci bambus. To nie, to je už veľa. Nech si Pán berie čokoľvek, no nech nezničí moju nádhernú korunu z krásnych listov a ešte krajších kvetov, ktoré potešovali všetkých navôkol. Nie, prečo chce Pán zničiť to najkrajšie, čo si tak pestoval dlhé roky? Prečo? Zmíkol bambus a s ním od údivu a bolesti stíhli všetky stromy v záhrade. Aj vietor sa od prekvapenia zastavil a načúval, čo sa bude diať. Po dlhej chvíli naplnenej bolesťou oboch – bambusu aj jeho Pána, bambus už nepozdvihol svoju korunu, iba tíško zašeptal do ticha: „Orež ma, môj milovaný Pane, nech sa stane, ako chceš ty.“

Pánova tvár sa však zastrela ešte väčšími mrakmi bolesti a smútku. „Môj milovaný bambus, vieš, že ťa...“ Ďalej už Pán nemohol pokračovať. Veľká slza sa skotúlala po jeho líci a dopadla na korunu bambusu. Horúca slza prebudila bambus zo smútku nad sebou do novej bolesti a starosti o svojho milovaného Pána. „Áno, viem... viem, ako nikdy predtým, že ma miluješ, môj Pane...“ – pomohol bambus svojmu Pánovi a svojou korunou osušil jeho tvár od sĺz. „Chcem ti byť nápomocný, môj Pane, vo všetkom, ako to ty chceš, lebo viem, že ma miluješ... áno, chcem...“ Ťažko ale predsa zdvihol Pán svoje oči k svojmu milovanému bambusu a vtedy zazrel bambus v jeho očiach bolesť tak veľkú, akú nikto nikdy nezazrel v ľudských očiach. „Aby som ťa mohol použiť“- zašeptal Pán bambusu, „musím ťa rozrezať a z tvojho vnútra vytrhnúť tvoje srdce.“ Ako dýka do srdca sa zabodli slová Pána hlboko do duše bambusu a zrazili ho na kolená. Tentoraz sa bambus nezmohol na jediné slovo a celá záhrada, všetky vtáky i zvieratá, vietor i slnko sa ponorili do mora bolesti a smútku. V obrovskom tichu, ktoré ako balvan ležalo na srdci všetkých, zaznel po dlhej chvíli bambusov ledva počuteľný, no rozhodný hlas: „Urob, ako chceš, môj milovaný... Odovzdávam sa ti celý.“ – dokončil bambus a jeho koruna sa zjednotila s náručím jeho milovaného Pána.

A tak Pán s bolesťou milovaného vzal pílu a spílil milovaný bambus, orezal jeho konáre, rozrezal ho na polovice a vytrhol mu srdce. Potom zaniel obidve časti bambusu k neďalekému bohatému prameňu čistej osviežujúcej vody. Koniec jednej polovice bambusu priložil k prameňu a pod jej druhý koniec položil druhú polovicu a namieril prúd vody, pretekajúcej bambusom, na neďaleké vyschnuté polia. Tie zavlažené vodou z prameňa v poslednej chvíli znova ožili a priniesli Pánovi bohatú úrodu.

Tak sa stal úplne zničený bambus, hoci skolený, obrezaný, rozpolený s vytrhnutým srdcom obrovským požehnaním nielen pre pole a úrodu na ňom, ale aj pre všetkých ľudí v krajine jeho

Bambus a jeho obeta

Napísal Balek Robert
Streda, 14 Apríl 2010 10:05

Pána, ktorí vďaka bambusu nezomreli hladom ale prežili dlhé obdobie sucha.